

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

65 Ο Ξελευθερωτής

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Οί άνθρωποι
του Σκότους!

Κ ΑΠΟΥ, μέσα στην καρδιά της απέραντης ζούγκλας της Αυστραλίας, όπου τὰ μεγάλα καγκουρώ καλπάζουν, κάνοντας τεράστια άλματα με τὰ πίσω τους πόδια, κι' τριγυρίζουν θηρία που δεν υπάρχουν στον υπόλοιπο κόσμο, συμβαίνει κάτι παράξενο και τρομακτικό.

Ένας άντρας, ντυμένος μ' ένα αλλόκοτο είδος κόκκινου ράσου, με κίτρινα γάντια, μ' ένα περιεργό καπέλλο στο κεφάλι και μ' ένα μεγάλο παράξενο όπλο σαν πιστόλι κρεμασμένο στη ζώνη του, περπατάει ανάμεσα στα δέντρα και

στούς θάμνους, με τὰ μαύρα διαπεραστικά μάτια του κερφωμένα στο άμυδρες έδαφος.

Στὰ χέρια του κρατάει ένα μικρό ραβδί κρεμασμένο από ένα σκοινάκι. Τò ραβδί σαλεύει τότε - τότε ρυθμικά, σαν κάτι ζωντανό, και τò πρόσωπο του ανθρώπου μορφάζει με ικανοποίησι σε κάθε κίνησί του.

— Έδώ πρέπει να είναι!, μευρμυρίζει με μάτια που λάμπουν. "Αν οί ύπολογισμοί μου είναι σωστοί και βρώ πραγματικά αυτό που περιμένω, θα γίνω ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου! Γι' αυτό ήρθα, έδώ και τόσα χρόνια, στην Αυστραλία κι' έχω απομονωθῆ από τόν υπόλοιπο κόσμο, μέσα στην έρημη

καί ἀφιλόξενη ζούγκλα! "Αν οἱ ἀρχαίες περγαμινές, πού κατάρθωσα νὰ διαβάσω καὶ νὰ ἐξηγήσω, λένε τὴν ἀλήθεια, κάτω ἀπὸ τὸ ἀμμώδες αὐτὸ ἔδαφος πρέπει νὰ βρίσκεται αὐτὸ πού ζητῶ καὶ πού θὰ μοῦ δώσει ἀφάνταστες δυνάμεις γιὰ νὰ κατακτήσω τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐκδικηθῶ!

Τὸ ραβδάκι σαλεύει τώρα μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα. Ὁ ἄνθρωπος κάνει μερικὰ δῆματα ἀκόμα. Οἱ κινήσεις τοῦ ραβδιοῦ ἐλαττώνονται. Κάνει μερικὰ δῆματα πίσω καὶ ξαναγυρίζει στὸ ἴδιο μέρος. Τὸ ραβδάκι ἀρχίζει πάλι νὰ σαλεύει μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα!

—'Εδῶ εἶναι!, λέει ὁ ἄνθρωπος.

Ἀφίνει τὸ ραβδάκι χάμω καὶ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος. Φαίνεται σὰν νὰ διστάζει. Σὰν νὰ φοβάται νὰ προχωρήσει περισσότερο στὶς ἐνέργειές του γιὰ νὰ μὴ ἀπογοητευθῆ μὴ ἴσως βρίσκοντας αὐτὸ πού περιμένει.

—"Αν ἔχω πέσει ἔξω, μωρομυρίζει, δὲ μοῦ μένει παρὰ νὰ πεθάνω! Οἱ κόποι καὶ οἱ ἀγωνίες τῶσων ἐτῶν θὰ πάνε χαμένες! Ἐμπρὸς τώρα!

Τραβάει τὸ ὄπλο ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ στρέφει πρὸς τὰ κάτω τὴν κάννη του, πού στὴν ἄκρη τῆς φαρδαίνει πολὺ σχηματίζοντας ἕνα εἶδος χωριοῦ. Πιέζει τὴ σκανδάλη.

Μιά ἀκτινοβολία ξεπηδάει μέσα ἀπὸ τὴν κάννη, μιὰ πράσινη ἀκτινοβολία, πού φωτίζει τὸ ἀμμώδες ἔδαφος δια-

γράφοντας ἕναν πράσινο κύκλο, πού ἔχει δυὸ περίπου μέτρα διάμετρο.

Καὶ τότε τὸ ἀμμώδες ἔδαφος ἀρχίζει νὰ πυρακτώνεται καὶ νὰ λιώνει, ὅπως λιώνει τὸ μολύβι στὴ φωτιά, κι' ἔπειτα ἀρχίζει νὰ ἐξατμίζεται στὸ μέρος ἀκριβῶς πού ἡ πράσινη ἀκτινοβολία ἀγγίζει τὴν ἄμμο.

Μιά τρύπα σχηματίζεται σιγά-σιγά, μιὰ μεγάλη τρύπα πού προχωρεῖ πρὸς τὰ βάθη τῆς γῆς.

Περνοῦν μερικὰ λεπτά...

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος παύει τέλος νὰ πιέζει τὴ σκανδάλη καὶ κρεμάει τὸ ὄπλο του στὴ ζώνη του.

Στέκεται μερικὰ δῆματα ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ μένει ἀκίνητος, περιμένοντας. Περιμένει μὲ ὑπομονή, μὲ τὰ μαῦρα μάτια του καρφωμένα στὴν τρύπα, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του συσπάται ἀπὸ ἀγωνία.

Τί θὰ γίνῃ; Θὰ βγοῦν ἀληθινοὶ οἱ ὑπολογισμοὶ του; Θὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρό τῆς ζωῆς του; "Ἡ τὸν περιμένη ἢ ἀποτυχία;

Ἀρχίζει νὰ ἀπελπίζεται. "Ἐχει πέσει ἔξω; Οἱ ἐλπίδες του βγήκαν ψεύτικες;

Τὸ χέρι του κινεῖται πρὸς τὸ ὄπλο του. Θὰ στρέψῃ τὴν κάννη του πρὸς τὸ στήθος του καὶ θὰ πιέσῃ τὴ σκανδάλη! Δὲν τὴ θέλῃ τὴ ζωὴ, ἀφοῦ τὰ ὄνειρα καὶ οἱ προσπάθειες, οἱ κόποι καὶ οἱ ἔρευνες τῶσων ἐτῶν πῆγαν χαμένα! Θά...

Ξαφνικά, ἤχοι φτάνουν ὡς τ' αὐτιά του μέσα ἀπὸ τὴν

τρύπα! Ἦχοι σὰν δῆματα
καὶ σὰν γρυλλίσματα καὶ σὰν
φωνές!

Μὲ μάτια πού ἀστράφτουν
ἀπὸ ἀπερίγραπτη χαρά, ὁ μυ-
στηριώδης ἄνθρωπος μὲ τὸ
κόκκινο ράσο βλέπει τότε
κάτι ἀλλόκοτα ὄντα νὰ βγαί-
νουν ἕνα - ἕνα μέσα ἀπὸ τὴ
σκοτεινὴ τρύπα!

Εἶναι ἄνθρωποι τὰ ὄντα
αὐτά, μὰ πόσο διαφορετικοὶ
ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους!

Εἶναι πανύψηλοι καὶ ἀφάν-
ταστα λιγνοί, σὰν σκελετοί!
Τὸ κεφάλι τους δὲν ἔχει κα-
θόλου μάτια καὶ στὴν θέσι
τῶν ματιῶν δὲν ἔχει παρά δυὸ
τρύπες!

Μόλις βγαίνουν ἔξω καὶ
τοὺς χτυπάει τὸ φῶς τοῦ ἡ-
λιου, σταματοῦν σατισμένοι:
καὶ σαλεύουν τὰ χέρια τους
σὰν νὰ προσπαθοῦν νὰ δι-
ώξουν τὸ φῶς ἀπὸ ἐπάνω τους!

Μιλοῦν ταραγμένα μεταξὺ
τους, σὲ μιὰ ἀκατανόητη, πα-
νάρχεια γλώσσα.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κόκκι-
νο ράσο χαμογελάει θριαμ-
βευτικὰ καὶ σατανικά. Κατα-
λαβαίνει τὴ γλώσσα αὐτή!
Εἶναι ὁμοία μὲ τὴ γλώσσα
τῶν περγαμηνῶν, πού εἶχε κα-
ταρθώσει νὰ διαβάσῃ καὶ πού
τὸν εἶχαν ὀδηγήσει στὴν κα-
ταπληκτικὴ αὐτὴ ἀνακάλυψι!

— Ὡ ἄνθρωποι τοῦ σκό-
τους!, λέει στὰ παράξενα ὄν-
τα στὴν ἴδια γλώσσα. Καλῶς
ὠρίσατε πάνω στὴν ἐπιφάνεια
τῆς Γῆς!

Τὰ ἀόματα πρόσωπα τῶν
ἀνθρώπων, πού βγῆκαν ἀπὸ
τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, φανερώ-

νουν ἀπέραντη ἐκπληξι. Ἐ-
νας ἀπ' αὐτοὺς λέει:

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ, ὦ ἄν-
θρωπε, πού μιλάς τὴ γλώσσα
μας; Τί εἶναι αὐτὴ ἡ ζέστη
πού νοιώθουμε πάνω στὸ κορ-
μί μας;

— Εἶμαι ὁ σωτήρας σας
καὶ ὁ κύριός σας!, ἀπαντάει
ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ράσο. Τὸ
ὄνομά μου δὲν ἔχει καμμιά
σημασία γιὰ σᾶς! Εἶμαι ὁ
Φωτοδότης, πού ἤρθε νὰ χα-
ρίσῃ τὸ φῶς στὴ φυλὴ σας
καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ σὲ μεγά-
λες κατακτήσεις καὶ δόξες!
Ξέρω τὴν ἱστορία σας! Τὴν
ἔμαθα διαβάζοντας ἀρχαῖες
περγαμηνές, πού ἡ μοῖρα τίς
ἔρριξε στὰ χέρια μου! Ξέρω
ὅτι κάποτε, ἐδῶ καὶ χιλιάδες
χρόνια, ζούσατε εὐτυχισμένοι
πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς
γῆς! Δὲν ἦταν τυφλὴ ἡ φυλὴ
σας ποτέ! Εἴχατε μάτια ὅπως
κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι
καὶ εἴσατε καταπληκτικὰ ὑ-
ψηλοὶ καὶ δυνατοί! Μὰ ἦρθαν
ἄσχημες ἡμέρες... Μιὰ ἄλλη
φυλὴ, πού ἦταν πολὺ πιὸ με-
γάλη ἀπὸ τὴ δική σας, ἀρι-
θμητικῶς, σᾶς ἐκήρυξε τὸν πό-
λεμο, σᾶς ἐνίκησε καὶ σᾶς
αἰχμαλώτισε ὅλους! Στὴν
ἀρχή, οἱ ἐχθροὶ σας θέλησαν
νὰ σᾶς σκοτώσουν ὅλους!
Ἐπειτα ὁμως σᾶς λυπήθηκαν
καὶ ἀποφάσισαν νὰ κάνουν
κάτι ἄλλο, πού ἦταν ἴσως πιὸ
σκληρό: σᾶς κατέβασαν σὲ
μιὰ ἀρχαία ὑπόγεια πόλι, βα-
θεῖα μέσα στὴ γῆ, καὶ σᾶς
ἄφησαν ἐκεῖ σφραγίζοντας
τὴν ἐξοδο τῆς πόλεως. Πρὶν
φύγουν, οἱ ἐχθροὶ σας ἔκαναν

κάτι φοβερό! Έβγαλαν τὰ μάτια ἄλων τῶν προγόνων σας καὶ ἔρραψαν μεταξύ τους τὰ βλέφαρά τους γιὰ νὰ εἶναι σίγουροι ὅτι, κι' ἂν ἀκόμα κατῶρθωναν νὰ βγοῦν ἔξω, δὲ θὰ μπορούσαν πιά νὰ τοὺς ἀπειλήσουν!

Γρυλλίσματα ὄργης καὶ μίσους βγαίνουν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους.

— Εξάλλου, συνεχίζει ὁ «Φωτοδότης», οἱ ἐχθροὶ σας ἦσαν βέβαιαι ὅτι οἱ πρόγονοί σας θὰ πέθαιναν ὅλοι, κλεισμένοι μέσα στὴν ὑπόγεια πόλι! Μὰ αὐτοὶ δὲν πέθαναν!

Ἡ γροθιά τοῦ Κερανοῦ χτυπάει τὸν ἄνθρωπο τοῦ σκότους μὲ δύναμι!

Κατῶρθωσαν νὰ ζήσουν τρώγοντας νυχτερίδες καὶ ποντίκια καὶ ἄλλα ὄντα τοῦ σκοταδίου καὶ σιγά-σιγά ἄρχισαν νὰ καλλιεργοῦν νέα φυτά, ποὺ φύτρωσαν καὶ μεγάλωναν στὸ σκοτάδι κι' ἔβγαζαν ἕνα εἶδος μεγάλων καὶ πλούσιων σὲ θρεπτικές οὐσίες καρπῶν! Ἔτσι δημιουργήθηκε ἡ φυλὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους! Τὰ παιδιά τους καὶ τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν τους ἦσαν κι' αὐτὰ τυφλά, ἀλλὰ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ ἀποκτήσαν μιὰ ἕκτη αἴσθησι!

Τὸ δέρμα τους ἀπέκτησε μιὰ καταπληκτικὴ εὐαισθησία καὶ μπορούσαν νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ σκοντάφτουν σὲ διάφορα ἐμπόδια, γιὰτὶ—μολοντὶ ἦσαν τυφλοὶ

— διαισθάνονταν ἀπὸ μακριὰ τὰ ἀντικείμενα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δέρματός τους! Αὐτὰ λένε οἱ ἀρχαῖες περγαμηνὲς ποὺ διάβασα. Καὶ προσθέτουν ὅτι ἐσεῖς, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους, εἶστε οἱ πρὸ δυνατοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου! Ἡ μυϊκὴ σας δύναμι εἶναι καταπληκτικὴ καὶ ἡ ἀντοχὴ σας ἀφάνταστη! Εἶναι σωστὸ αὐτό;

— Ναι!, ἀπαντᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀόμματους, λιγνοὺς γίγαντες. Κύτταξε, ὦ ξένε, ἐσὺ ποῦ ἔχεις τὸ χάρισμα νὰ βλέπης!

Κάνει μερικὰ δῆματα μπροστά, ἀπλώνει τὰ χέρια του καὶ πιάνει τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου. Τραβάει ἀπότομα καὶ τὸ δέντρο... ἀποσπάται

άπο το έδαφος μαζί με τις ρίζες του!

Έπειτα, σηκώνοντας όλόκληρο το δέντρο, γυρίζει και το κατεβάζει με φόρα πάνω στα κεφάλια των δικών του!

Βογγητά πόνου ακούγονται, οί άνθρωποι του σκότους παραπατούν και... δέν πέφτουν! Μένουν όρθιοι, γεροί και ζωντανοί, σαν να μην τους είχε χτυπήσει τίποτα!

Ο «Φωτοδότης» τρίβει τα χέρια του με ίκανοποίηση.

— Περίφημα!, λέει. Όλες οί έλπίδες μου βγήκαν αληθινές! Θα κατακτήσουμε τον κόσμο έσείς κι' εγώ, αγαπητοί μου! Έγώ θα αναλάβω να σας ξαναδώσω τα μάτια σας κι' έσείς θα με υπακούετε τυφλά σαν άρχηγό σας! Άλλωστε, έχω τη δύναμη να σας αναγκάσω να με υπακούσετε! Έχω ένα όπλο, που μπορει να σας έξοντώσει όλους!

Πιάνει το όπλο του, το γυρίζει προς έναν άόμματο γιγαντα και πιέζει τη σκανδάλη. Ένα πράσινο φώς τυλίγει τον άνθρωπο του σκότους που λυώνει άμέσως και χάνεται!

Οι άλλοι, νοιώθοντας την έξαφάνισι του συντρόφου τους με το υπερευαίσθητο δέρμα τους, κάνουν ένα βήμα πίσω, αφήνοντας σιγανές κραυγές τρόμου!

Ο «Φωτοδότης» γελάει.

— Άς κατεβούμε τώρα στην υπόγεια πόλι σας, λέει. Εκεί θα σας εξηγήσω τι πρέπει να κάνετε για να άποκτήσετε μάτια!...

— Είσαι αιχμάλωτός μου!, λέει ο «Φωτοδότης».

«Μια μικρή... άδειούλα!»

▲ ΥΟ ιπτάμενες μορφές σκίζουν τον άέρα, πάνω άπο τον άπέραντο Είρηνηκό, κατευθυνόμενες προς τα νοτιοδυτικά, προς την τεράστια ήπειρο της Αυστραλίας.

Είναι ο Κεραυνός, ο γιός του Υπερανθρώπου, και ο Κοντοστούπης, ο κωμικός νάνος και παλιός φίλος της οικογενείας των Υπερανθρώπων.

Ταξιδεύουν για την Αυστρα

λία με ειδική αποστολή. Τη λευραφήματα, πού είχαν φτάσει από εκεί στην Αμερική, μετέδιδαν παράξενα πράγματα:

«Γίγαντες — έλεγαν τὰ τηλεγραφήματα — λιγνοί καί... χωρίς μάτια καί αὐτιά, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὴν Αὐστραλία! Οἱ γίγαντες αὐτοὶ κυκλοφοροῦν ἀνετα, μολονότι δὲν ἔχουν μάτια, καί ἀπάγουν ἰθαγενεῖς ἀπὸ τὰ διάφορα χωριά τῆς ζούγκλας! Ἔφτασαν, μάλιστα, στὸ σημεῖο νὰ μποῦν καί σὲ πόλεις καί νὰ ἀπαγάγουν λευκοὺς!

»Εἶναι ἀγνωστὴ ἡ προέλευσι τῶν παραδόξων αὐτῶν γιγάντων. Κατὰ τοὺς ἐπιστήμονες, δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ γῆκαν μέσα ἀπὸ τὴ γῆ, ὅπου ζοῦσαν ὡς τώρα σὰν τοὺς τυφλοπόντικες!

»Πάντως ἓνα πρᾶγμα εἶναι βέβαιο: οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν καταπληκτικὴ δύναμι καί ἀντοχή! Μποροῦν νὰ γκρεμίσουν ἓνα χοντρὸ τοῖχο μὲ μιὰ γροθιά τους καί οὔτε τὰ βέλη, οὔτε τὰ ἀκόντια, οὔτε οἱ σφαῖρες ἔχουν τὴν δύναμι νὰ τοὺς σκοτώσουν!»...

Ὅταν πήραν τὸ μήνυμα αὐτό, οἱ Ὑπεράνθρωποι εἰομάζονταν νὰ ξεκινήσουν γιὰ μιὰ σοβαρὴ ἀποστολὴ σ' ἓνα πλανήτη, ὅπου ὑπῆρχαν πληροφορίες ὅτι μιὰ ἐχθρική φυλὴ προετοιμαζόταν νὰ κηρύξη τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Γῆς!

Ἔτσι, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀποφάσισε νὰ στείλῃ στὴν Αὐστραλία μόνο τὸν Κεραυνὸ καί τὸν Κοντοστούπη, γιὰ νὰ

ἐξακριβώσουν τὸ μυστήριόν τῶν ἀόμματων γιγάντων καί νὰ προστατεύσουν τοὺς κατοίκους τῆς μακρινῆς αὐτῆς ἡπείρου...

Στὸν Κοντοστούπη δὲν ἀρέσει καθόλου τὸ ταξίδι αὐτό. Τὸ πρόσωπό του εἶναι συννεφιασμένο. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικὰ καί ἀστεία. Τὸ στόμα του δουλεύει σάν... πολυβόλο!

— Τί δουλειὰ ἔχουμε ἐμεῖς στὴν Αὐστραλία; λέει στὸν Κεραυνὸ καθὼς πετοῦν. Ἔ; Τί πάμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς ἐκεῖ; Δὲν καθόμαστε στ' αὐγά μας καλύτερα; Σίγουρα, ἐκεῖ μᾶς περιμένουν πάλι μπελάδες καί καρδιοχτύπια, συγχύσεις καί...

— Καί... λιποθυμίες!, συμπληρώνει ὁ Κεραυνὸς γελώντας. Κοντοστούπη, ξεχνᾶς τὸν ὄρκο πού ἔχουμε δώσει νὰ ὑπερασπιζόμαστε τὴν Ἀνθρωπότητα; Ξεχνᾶς πὼς ἔχουμε θέσει τὸν ἑαυτὸ μας στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κόσμου; Ἄν τὸ ἔχῃς ξεχάσει αὐτό, κάνε μεταβολὴ καί γύρισε πίσω! Κανένας δὲ σὲ ἀναγκάζει νὰ μὲ ἀκολουθήσης!

Τὸ κωμικὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη γίνεταῖ κατακόκκινο. Τὰ λόγια τοῦ Κεραυνοῦ τὸν προσβάλλουν ὡς τὰ βᾶθη τῆς παράξενης ψυχῆς του, πού εἶναι ἓνα περιεργὸ κρᾶμα δειλίας καί ἀνδρείας, ψευτοπαλληκαρίας καί ἡρωϊσμοῦ, ἀδιαφορίας καί αὐτοθυσίας.

— Καί ποῖς σοῦ εἶπε πὼς ξεχάσα τὸν ὄρκο μου, μικρέ;

λέει άγρια στο Κεραυνό. Ποιός σου είπε πώς θέλω να γυρίσω πίσω; Τό μόνο πού θέλω είναι μιά μικρή... άδειούλα, για να μπορέσω να ξαπλώσω λιγάκι κι' εγώ τὰ πόδια μου και να ξεκουραστώ σαν άνθρωπος! Άκόμα δέν τέλειωσα καλά - καλά την άποστολή μου έναντιόν του Τράμου, του Θεού του Πολέμου (*), και με στέλνουν στην άλλη άκρη του κόσμου! Δέν είναι κατάστασι αυτή! Όταν επιστρέφουμε από την άποστολή αυτή, θα ύποβάλω μιά έγγραφη άναφορά διαμαρτυρίας στον Ύπεράνθρωπο!

Φτάνουν πάνω από την άπέραντη ήπειρο της Αύστραλίας και χαμηλώνουν σαν δυό μεγάλα πουλιά. Προσγειώνονται μέσα στη ζούγκλα, πάνω στο άμμώδες έδαφος πού χαρακτηρίζει τη ζούγκλα της Αύστραλίας.

Ο Κοντοστούπης φουσκώνει τό στήθος του, παίρνοντας βαθειές άνάσες.

— Άασαχ!, κάνει. Τι ώραία! Βρίσκομαι στο στοιχείο μου! Ζούγκλα, Ω ζούγκλα! Πόσο βαθειά στην ψυχή μου έχεις μπή, μαζί με όλα σου τὰ θηρία!

— Κοντοστούπη!, λέει ό Κεραυνός γελώντας. Πώς μπορεί και χωράει μέσα στην ψυχή σου τόλόκληρη ζούγκλα μαζί με τὰ θηρία της; Τί εί-

ναι ή ψυχή σου... θηριοτροφέιο;

Ο νάνος μορφάζει περιφρονητικά.

— Λές άνοησίες, μικρέ!, μουρμουρίζει. Έμένα πού με βλέπεις... με βλέπει... με βλέπει... με βλέπεις...

— Τί έπαθες, Κοντοστούπη; ρωτάει ό γυιός του Ύπεράνθρωπου. Κόλλησε ή βελόνα του γραμμοφώνου σου; Μήπως...

Σωπαίνει και τό πρόσωπό του παίρνει μιά έκφρασι καταπλήξεως, ένώ τὰ μάτια του κυττάζουν γύρω σαστισμένα.

«Σαρομά!...»

Δ ΕΚΑ πανύψηλοι γίγαντες τους έχουν κυκλώσει ξαφνικά άπ' όλες τις μεριές! Τὰ κορμιά τους είναι κοκκαλιάρικα και οι μυώνες τους λεπτοί, μά καθώς κινούνται κάτω από τό δέρμα τους, προδίδουν πολύ μεγάλη μυϊκή δύναμη!

Τὰ πρόσωπά τους δέν έχουν καθόλου μάτια και, στη θέση των ματιών υπάρχουν μόνο δυό τρύπες!

— Νάτα μας!, μουρμουρίζει ό νάνος τρέμοντας όλόκληρος. Τὰ βλέπεις, Κεραυνέ; Καλά τάλεγα εγώ! Τί τέρατα είναι αυτά, Χριστουλάκη μου; Δέν έχουν μάτια κι' όμως είμαι σίγουρος ότι μάς βλέπουν!

Δυό από τους γίγαντες κάνουν μερικά βήματα μπροστά και άπλώνουν τὰ μεγάλα χέ-

(*) Δίβρισε τό προηγούμενο τεύχος, τό 64, πού έχει τόν τίτλο: «Ο Τράμος επιστρέφει».

ρια τους για ν' άρπάξουν τόν Κεραυνό!

Μά δέν προλαβαίνουν! 'Ο γυιός του 'Υπερανθρώπου κινείται με γρηγοράδα πραγματικού κεραυνού! Οί άτσάλινες γροθιές του χτυπούν με άπιστευτη δύναμη τούς δυό ανθρώπους του σκότους στο στήθος και τούς έξακοντίζουν μακρυνά, πάνω στους συντρόφους των!

Πολλοί γίγαντες σωριάζονται χάμω με τὰ μέλη τους μπερδεμένα. Μά, σε λίγες

'Ο «Φωτοδότης» έτοιμάζεται να βγάλει τὰ όμορφα μάτια της Λάουρας, της αγαπημένης του Κεραυνού!

στιγμές, σηκώνονται πάλι όλοι, άκέραιοι και ζωντανοί, σαν να μην είχε συμβή τίποτα!

Οί γροθιές του Κεραυνού δέν τους είχαν έξοντώσει!

— Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ό νάνος. Μπλέξαμε άσχημα, Κεραυνέ! Πάμε να φύγουμε από δω! Δέ μου άρέσουν καθόλου αυτά τὰ πλάσματα, που βλέπουν, χωρίς να έχουν μάτια, και που δέν παθαίνουν τίποτα, μολονότι είναι άδύνατον, σαν... φυματικοί στο τελευταίο στάδιο!

'Ο Κεραυνός δέν του άπαντάει. Παρακολουθεί άγρυπνα τις κινήσεις των ανθρώπων του σκότους. Βλέπει έναν από αυτούς να κάνει μερικά δήματα μπροστά, να σταματάει και ν' άρχίζει να μιλά.

— Ποιός είσαι εσύ ό τόσο δυνατός, ώ ξένη; λέει στη γλώσσα του. Πώς τόλμησες να άντιμετωπίσης έμάς, την πιο δυνατή φυλή του κόσμου; Παραδόσου άμέσως, εσύ κι' ό μικρός σύντροφός σου, πριν ριχτούμε επάνω σας και σας κάνουμε κομμάτια!

'Ο Κεραυνός κι' ό Κοντοστούπης δέν καταλαβαίνουν ούτε λέξι. 'Ο γυιός του 'Υπερανθρώπου γυρίζει στο νάνο και λέει:

— Δέν κατάλαβα τίποτα, Κοντοστούπη! Μήπως κατάλαβες εσύ, που λές ότι ξέρεις όλες τις γλώσσες της ζούγκλας;

'Ο νάνος δέ θέλει να παραδεχτή πως δέν ξέρει όλες τις γλώσσες!

— Χμ!, κάνει. "Όχι!... Δηλαδή... ναι! Μας είπε ότι μας ζητούν συγγνώμη για τη μικροεπίθεσι αυτή! "Έγινε, λέει, μιὰ μικρή παρεξήγησι!

— "Ωραία!, λέει ο Κεραυνός. "Απάντησέ τους ότι θέλουμε νὰ μὰς οδηγήσουν στὸν ἀρχηγό τους!

Ο Κοντοστούπης ξεροκαταπίνει πάλι, κάνει ἕνα βήμα μπροστά, ξεροβήχει, ξήνει μὲ ἀμμηχανία τὸ αὐτί του καὶ λέει:

— Ἄνταμπούχου σιλοῦα μπαρὰ τὰ κάμι σαρομά!

Οἱ λέξεις αὐτὲς δὲν ἔχουν κανένα νόημα. Βγαίνουν στὴν τύχη ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κωμικοῦ νάνου. Κι' ὅμως προκαλοῦν μιὰ περίεργη ἐντύπωσι πάνω στοὺς ἀνθρώπους τοῦ σκότους.

Τὰ πρόσωπά τους ζαρώνουν καὶ ὅλοι μαζί κάνουν ἕνα βήμα μπροστά.

— Σ α ρ ο μ ά ; ρωτάει ἕνας ἀπ' αὐτούς.

Ὁ Κοντοστούπης γυρίζει καὶ κυττάζει θριαμβευτικὰ τὸν Κεραυνό.

— Βλέπεις τί ὁμορφα πού συνεννοοῦμαι μαζί τους, μικρέ; λέει.

Καί, γυρίζοντας στοὺς κοκκαλιάρηδες γίγαντες, φωνάζει:

— Σ α ρ ο μ ά !

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι, πού οὔτε ὁ Κεραυνὸς οὔτε ὁ Κοντοστούπης περίμεναν νὰ συμβῇ!

Οἱ ἀνθρώποι τοῦ σκότους ρίχνονται ὅλοι μαζί ἐπάνω

Οἱ ἀνθρώποι τοῦ σκότους τοὺς κυνηγοῦν μέσα στις ὑπονόμους!

τους, ἀφήνοντας κάτι διαπεραστικά καὶ ἀλλόκοτα οὐρλιαχτά, πού θυμίζουν τρομαγμένες νυχτερίδες καὶ θυμωμένους ἀγριογάτους!

Μιὰ τρομακτικὴ μάχη ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ τυφλά ἐκείνα ὄντα καὶ στοὺς δυὸ ἀνθρώπους!

Ὁ Κοντοστούπης νοιώθει δυὸ πανίσχυρα μπράτσα νὰ τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὴ μέση νὰ τὸν σηκώνουν ψηλά καὶ νὰ τὸν ἐκσφενδονίζουν ἐπάνω στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου, ὅπου προσκρούει μὲ δύναμι καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

γιά μερικές στιγμές!

Όταν ανοίγει πάλι τὰ μάτια του, βλέπει ὅτι εἶναι αἰχμάλωτος! Δυὸ ἀπὸ τοὺς κοκκαλιάρηδες γίγαντες, πού δὲν ἔχουν οὔτε μάτια οὔτε αὐτιά, τὸν κρατοῦν γερά ἀπὸ τὰ μπράτσα!

“Ἔνα Ὅμορφο Κορίτσι

ΠΙΟ πέρα, ὁ Κεραυνὸς μάχεται μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ἀνθρώπους τοῦ σκότους. Τὸν ἔχουν ζώσει ἀπὸ παντοῦ καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν, μὰ ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου στριφογυρίζει μὲ ἀσυγκράτητη ὄρμη καὶ ἐκπληκτικὴ ταχύτητα ἀνάμεσά τους καὶ οἱ γροθιές του χαρίζουν γύρω χτυπήματα, πού στέλνουν τοὺς ἀντιπάλους του νὰ κυλιστοῦν μακριά, γιὰ νὰ ξαγαυρίσουν ὁμῶς ἀμέσως καὶ ν’ ἀρχίσουν πάλι τὴν ἐπίθεσι.

Θὰ μπορούσε ὁ Κεραυνὸς νὰ τοὺς ἀπωθήσει, νὰ ἀπογειωθῆ καὶ νὰ ἀπαλλαγῆ ἔτσι ἀπὸ τὴν ἐπίθεσί τους, μὰ δὲν τὸ θέλει. Θέλει νὰ μάθη πού βρίσκεται τὸ ὄρητῆριό τους, τὸ κρησφύγετό τους καὶ νὰ τοὺς χτυπήσῃ ἔτσι στὴν ἴδια τους τὴν καρδιά! Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ πρέπει νὰ αἰχμαλωτίσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς λιγνοὺς γίγαντες καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσῃ, νὰ τοῦ δείξῃ τὸ δρόμο.

Μὰ αὐτὸ δὲ φαίνεται καὶ τόσο εὐκόλο. Ἐξάλλου, ὁ Κοντοστούπης ἔχει πέσει στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους, πού τὸν σέρνουν μα-

κριά, ἐνῶ αὐτὸς ἀντιστέκεται καὶ ἰκετεύει:

—Μή, καλοί μου ἄνθρωποι! τραυλίζει ὁ νάνος. Μὴ μὲ τραβάτε ἔτσι, νὰ χαρῆτε τὸ μπόξας! Μὴ καὶ μούρη καμμιὰ λιποθυμία καὶ βρῆτε τὸν μετλά σας! Μὴ καὶ θυμῶσω καὶ ξεχάσω τοὺς... κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφοράς!

Μὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ τὸν σέρνουν, προφέροντας μὲ ἀπειλητικὸ τόνο λόγια ἀκατανόητα γιὰ τὸν Κοντοστούπη.

Ὁ νάνος καταλαβαίνει τότε ὅτι μὲ τὰ λόγια δὲν πρόκειται νὰ καταλήξῃ ποιθενά! Ἀποφασίζει, λοιπόν, νὰ δάλῃ σὲ ἐνέργεια τὴ δύναμι οὐ καὶ νὰ ἐφαρμῶσῃ μιὰ συντριπτικὴ λαβὴ ζιου-τζίου, πού τοῦ τὴν εἶχε μάθει ὁ ἴδιος ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Πατάει γερά τὰ πόδια του χάμω, μπρὸς ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀπαγωγέων του, σκύβει ἑλαφρά καὶ τραβάει μὲ δύναμι πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὰ μπράτσα του, πού τὰ κρατοῦν γερά οἱ ἄνθρωποι τοῦ κότους.

Αὐτοὶ χάνουν τὴν ἰσορροπία τους καὶ, τραηγμένοι πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἀπὸ τὰ δυνατὰ μπράτσα τοῦ Κοντοστούπη, κάνουν μιὰ ὀλόκληρη τούμπα στὸν ἀέρα καὶ βροντοῦν χάμω μ’ ἕναν ὑπόκωφο γδούπο!

Ὁ νάνος, ἐλευθερωμένος ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κεραυνοῦ μωρμουρίζοντας:

—Εἶδατε; Μὲ κάνατε καὶ

ξέχασα πώς είμαι ένας πολύ καθώς πρέπει κύριος! "Έρχομαι, Κεραυνέ!

Και ρίχνεται κι' αυτός στη μάχη, ανάμεσα στους γίγαντες. Οί γροθιές του νάνου δέν φτάνουν να τους χτυπήσουν π.ο πάνω από την κοιλιά τους μα' γι' αυτόν ακριβώς τὸ λόγο είναι π.ο άποτελεσματικές, γιατί ή κοιλιά τῶν ανθρώπων τού σκότους φαίνεται να είναι τὸ π.ο εύαισθητο σημείο τους.

Ἡ ἐπέμβασι τού Κοντοστούπη κάνει τή ζυγαριὰ να γύρη πρὸς τὸ μέρος τού Κεραυνού. Οί γίγαντες, σαστισμένοι και τρομαγμένοι από τὰ τρομερὰ χτυπήματα τῶν δυὸ αὐτῶν ανθρώπων, τὸ βάζουν στὰ πόδια!

Ξεμακραίνουν γοργὰ με τερᾶστια πηδήματα, δέκα μέτρων τὸ καθένα, και χάνονται μέσα στη βλάστησι τῆς ζούγκλας.

Ὁ Κοντοστούπης ἐτοιμάζεται να τους κυνηγήσει, μα' ὁ Κεραυνὸς τὸν συγκρατεῖ.

— Περίμενε!, τού λέει. "Άς τους κάνουμε να νομίσουν ὅτι δέν τους ἀκολουθήσαμε! Δέ θὰ θυσκολευτούμε να δρούμε τὸ κρησφύγετό τους. Τὰ δήματά τους διακρύνονται καθαρὰ πάνω στο ἀμμόδες ἔδαφος!

Ἀφήνουν να περάσουν μερικὰ λεπτὰ κι' ἔπειτα ξεκινούν. Προχωροῦν ἀκολουθώντας τις παιτημασιές πού ἄφησαν πίσω τους οί ἄνθρωποι τού σκότους, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης μουρμουρίζει γκρι-

νιάρικα:

— Πολὺ ἀφιλόξενος τόπος, ἀγαπητέ μου Κεραυνέ! Ἐγὼ τους εἶπα τὰ καλύτερα λόγια κι' αὐτοὶ μᾶς ἐπετέθησαν! "Όταν δρούμε τὸν ἀρχηγό τους, θὰ διαμαρτυρηθῶ! Θὰ τού συστήσω να στέλνη ἄλλη φορὰ π.ο εύγενικὲς ἐπιτροπές ὑποδοχῆς! Θά...

Ξαιφνικὰ, διαπεραστικές κραυγὲς τὸν διακόπτουν. Εἶναι γυναικεῖα ξεφωνητὰ, γεμάτα τράμο και φρίκη, πού ἔρχονται ἀπὸ κάπου πρὸς τὰ δεξιὰ τους.

Οί δυὸ ἥρωές μας σταματοῦν ξαφνικὰ, κι' ἔπειτα τρέχουν πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούγονται οί κραυγές.

Σέ λίγο φτάνουν σέ μιὰ χαράδρα και βλέπουν στο βάθος τῆς ἑνα ἐκπληκτικὸ θέαμα.

"Ένας πανύψηλος ἄνθρωπος τού σκότους τρέχει με μεγάλα δῆματα, ἀφήνοντας οἰγανὰ γρυλίσματα ἰκανοποιήσεως. Στὰ χέρια του κρατᾶει μιὰ γυναίκα, πού ξεφωνίζει με τρόπο και προσπαθεῖ να ἐλευθερωθῆ!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Κοντοστούπης σταματοῦν ἐμβρόντητοι. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι τὸ π.ο ὁμορφο κορίτσι πού εἶχαν ἀντικρύσει στη ζωὴ τους! Τὸ πρόσωπό της ἔχει τέλεια, ἀρμονικὰ χαρακτηριστικά, γεμάτα ἀπὸ μιὰ ἀφάνταστη εὐγένεια. Τὸ κορμί της εἶναι κι' αὐτὸ τέλειο και ἀρμονικὸ, μολοντί συσπᾶται τώρα ἀνάμεσα στὰ κοκκαλιάρικα μπράτσα τού τυφλοῦ γίγαντα!

‘Ο Κεραυνός νοιώθει κάτι να αλλάζει μέσα του. Κάτι σαν πόνος και σαν εύτυχία μαζί. Τό κορίτσι αυτό είναι ή γυναίκα που ώνειρευόταν σ’ όλη του τή ζωή, ή γυναίκα που είναι προωρισμένη να τον συντροφεύσει στις χαρές και στις λύπες, στις άγωνίες και στη γαλήνη, στην πίκρα και στην εύτυχία!

— Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει ό Κοντοστούπης. Τί όμορφο και χαριτωμένο κοριτσάκι! Βρέ παλιοκρεμανταλά! Παράτησε τό κορίτσι, άλλοιώς σ’ έφαγα! Μά τι να φάη καιεις από σένα που είσαι πετσι και κόκκαλο;

‘Ο Κεραυνός, με τὰ δόντια σφιγμένα από άγριο θυμό, άπογειώνεται και γίνεται σαν άετός προς τὰ κάτω, προς τό βάθος τής χαράδρας, έναντίον του πανύψηλου τυφλού γιγαντα!

Μέσα σε μιá στιγμή, φτάνει κοντά του και ή γροθιά του πέφτει με τόση μανία, τόση όρμη και τόση δύναμη έπάνω στο κεφάλι του, ώστε ό άνθρωπος του σκότους σωριάζεται χάμη άναίσθητος, παρατώντας τό κορίτσι!

Τό κορίτσι πέφτει στο έδαφος, κυλάει ένα μέτρο μακριά και πετάγεται όρθια άντιμετωπίζοντας τόν Κεραυνό, με μάτια γεμάτα φόβο.

‘Η Λάουρα
και ό «Φωτοδότης»

ΜΟΛΙΣ όμως άντικρύζει τό γυιό του ‘Υπερανθρώπου,

με τήν κίτρινη έφαρμοστή στολή του και τήν μπέρτα του, τό πρόσωπό της ξαστερώνει και τὰ όμορφα χαρακτηριστικά της γαληνεύουν.

— ‘Ο... Κεραυνός!, μουρμουρίζει με έκπληξι, χαρά και θαυμασμό. ‘Ο γυιός του ‘Υπερανθρώπου!

— Και ό... ‘Υπερκοντοστούπης!, συμπληρώνει ό νάνος που έχει προσγειωθεί δίπλα στον Κεραυνό. ‘Υπερκοντοστούπης ό Σατουρνοφάγος, ό Φαουστοφάγος, ό Τζεκυλοφάγος, ό Τρομοφάγος, ό... Παμφάγος!

Τό κορίτσι γελάει μ’ ένα όμορφο παιδικό γέλιο.

— Σάς αναγνώρισα, λέει, από τις φωτογραφίες σας, που τόσες φορές έχουν τυπωθή στις έφημερίδες! Σε εύχαριστώ, Κεραυνέ, που με έσωσες από τὰ χέρια αυτού του τέρατος! Δυστυχώς όμως δεν κινδυνεύω μόνο έγώ! ‘Ολόκληρη ή Αύστραλία βρίσκεται σε κίνδυνο και, άργότερα, όλόκληρος ό κόσμος θα βρεθή κάτω από τήν τρομακτική άπειλή των τυφλών γιγάντων!

— Τό ξέρω αυτό, λέει ό Κεραυνός. Ποιά όμως είσαι έσύ και πώς σε λένε;

— Λέγομαι Λάουρα, άπαντάει τό κορίτσι. Είμαι όρφανή και μένω σ’ ένα άγρόκτημα έδώ κοντά, που κληρονόμησα από τους γονείς μου. Μέχρι τώρα ζούσα ήσυχα και εύτυχισμένα, καλλιεργώντας τό άγρόκτημά μου με τή βο-

ήθεια τῶν ἐργατῶν μου! Ξαφικὰ ὁμως, ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους αὐτοὶ οἱ φριχτοὶ τυφλοὶ γίγαντες καὶ ἀπήγαγαν ὅλους τοὺς ἐργάτες μου! Σήμερα, ἀπήγαγαν καὶ μένα! Εὐτυχῶς, ποὺ ἦρθες στὴν κατάλληλη στιγμή, Κεραυνέ, καί... Πρόσεξε!

Ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου γυρίζει γοργά.

Ὁ τυφλὸς γίγαντας ἔχει συνέλθει καὶ ὀρμάει ἐναντίον του μὲ τὰ κοκκαλιάρικα, ἀλλὰ πανίσχυρα χέρια του ὑψώμένα!

Μὲ μὲ γοργὴ κίνησι, ὁ Κεραυνὸς ἀποφεύγει τὰ χτυπήματά του, σκύβει τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει πάνω σ' ἕνα θράκο!

Ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος τοῦ σκότους μένει μισολιπόθυμος γιὰ μὲ δυὸ στιγμὲς κι' ἐπειτα τινάζεται ὀρθίος, τὸ βάζει στὰ πόδια καί, μὲ τεράστια πηδήματα, χάνεται ἀνάμεσα στοὺς θάμνους!

— Φεύγει, μουρμουρίζει περὶ φρονητικὰ ὁ Κοντοστούπης, γιατί κατάλαθε πῶς ἤμουν ἔτοιμος νὰ τὸν ἀρπάξω ἐγὼ στὰ χέρια μου! Ὁ θρασύδειλος!

— Πρέπει νὰ σὲ κρύψω σὲ κανένα ἀσφαλὲς μέρος, Λάουρα, λέει ὁ Κεραυνὸς στὸ κορίτσι, πρὶν συνεχίσω τὴν ἀποστολή μου Ἄν...

— Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τὸ κάνης αὐτό, Κεραυνέ!, λέει μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ πίσω του. Θὰ φιλοξενή-

σω ἐγὼ τὸ ἄμορφο αὐτὸ κορίτσι!

Ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου κι' ὁ Κοντοστούπης γυρίζουν ἀπότομα καὶ ἀντικρίζουν ἕναν ἄντρα μὲ μαύρα, ἀστραφτερὰ μάτια, μαῦρο γεννάκι, παράξενο καπέλλο καὶ παράξενο κόκκινο ράσο.

Εἶναι ὁ «Φωτοδότης» καὶ στὰ χέρια του κρατᾷ τὸ τρομερὸ ὄπλο του μὲ τὴν πλατεῖα κἀνη του στραμμένη πρὸς τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους!

— Ποιὸς εἶσαι; ἐσύ; ρωτᾷ ὁ Κεραυνὸς συγκρατώντας μὲ δυσκολία τὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ μὴν ἐπιτεθῆ ἐναντίον του.

— Τὸ ὄνομά μου δὲν ἔχει σημασία, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. Μπορεῖτε νὰ μὲ λέτε «Φωτοδότη»! Ἔτσι τουλάχιστον μὲ λένε οἱ ἄνθρωποι; τοῦ σκότους, οἱ τυφλοὶ γίγαντες, ποὺ μ' ἔχουν ἀνακηρύξει ἀρχηγό τους! Μὲ στιγμή ὁμως! Σὰς προσεδοκῶ ὅτι τὸ ὄπλο ποὺ κρατῶ εἶναι τρομερὰ καταστροφικὸ καὶ θανατηφόρο! Μὴ δοκιμάσετε νὰ ἐπιτεθῆτε ἐναντίον μου, γιατί θὰ πεθάνετε!

— Μιλᾷς τέλεια τὴ γλῶσσα μας καὶ φαίνεσαι πολιτισμένος ἄνθρωπος, λέει ὁ Κεραυνὸς ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Πῶς εἶσαι λοιπὸν ὁ ἀρχηγὸς τῶν τερατωδῶν αὐτῶν πλασμάτων, ποὺ ἀπειλοῦν νὰ ἐξοντώσουν τοὺς ἀνθρώπους;

Ἐνα ἀπαίσιο γέλιο δγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ «Φωτοδότη».

— Έγώ έβγαλα τους ανθρώπους του σκότους μέσα από τη γη, άπαντάει, κι' έγινα άρχηγός τους και ανέλαβα να τους δώσω μάτια και όραση για να μπορέσω να χρησιμοποιήσω την τεράστια δύναμή τους έναντίον των ανθρώπων για να έκδικηθώ! Ναι! Για να έκδικηθώ! Μισώ τους ανθρώπους και όλόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο. "Αν πάω σε μια πόλη της Εύρώπης και της Άμερικής και πώ ποιός είμαι, θα με συλλάβουν άμέσως και θα με καταδικάσουν σε θάνατο!

— Μά... γιατί; ρωτάει: ο Κεραυνός.

— Για μερικά μικροπαρπτώματά μου!, άπαντάει: ο άνθρωπος με τό ράσο χαμογελώντας. "Ήμουν ένας από τους πιο διακεκριμένους έπιστήμονες του κόσμου! Για να κάνω όμως τα πειράματά μου μου χρειάζονταν ζωντανό άνθρωπο! Ζήτησα έθελοντές, αλλά κανένας δέν προσέφερε τον έαυτό του για τα πειράματά μου! Έκανα, λοιπόν, κι' έγώ κάτι άλλο πολύ πιο άπλο: άπήγαγα είκοσι ανθρώπους, άντρες και γυναίκες, και έκανα πειράματα επάνω τους, είτε τό ήθελαν είτε όχι! Πέθαναν όλοι τους!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει: ή Λάουρα με φρίκη σκεπάζοντας τό πρόσωπό της με τίς παλάμες της:

— Πέθαναν όλοι!, συνεχίζει: ο «Φωτοδότης». Και ή άστυνομία, τα άμαθή εκείνα όντα πού άποτελούν την άστυνο-

μία, ήρθαν να με συλλάβουν! Να συλλάβουν έμένα! Τόν πιο μεγαλοφυή άνθρωπο του κόσμου! Να με συλλάβουν γιατί πέθαναν είκοσι άσήμαντοι άνθρωποι, χωρίς καμμιά αξία! Χά, χά, χά, χά! Όπως καταλαβαίνετε, τους ύποδέχτηκα όπως έπρεπε με μια... χειρσομβίδα και οί είκοσι νεκροί έγιναν τριάντα! "Έπειτα έφυγα! "Έφυγα κι' ήρθα εδώ άποφασισμένος να δρώ τη φυλή των ανθρώπων του σκότους, για τους όποιους μιλούν μερικές άρχαίες περιγαμηνές, και να έκδικηθώ όλόκληρη την Άνθρωπότητα! Και τώρα, ή ώρα της έκδικήσεως έφτασε! "Όταν όλοι σί τυφλοί γίγαντές μου άποκτήσουν μάτια, θα ξεκινήσω για να καταστρέψω και να κατακτήσω τον κόσμο!

— Μά... πώς θα άποκτήσουν μάτια; ρωτάει με άπορία ο Κεραυνός.

Ο «Φωτοδότης» γελάει πάλι:

— Χά, χά, χά, χά! Δέν τό μαντέψατε οίκομα; Δέν καταλάβετε γιατί οί τυφλοί γίγαντές μου άπαγάγουν άνθρωπους; "Όχι, έ; Θα σας τό πώ έγώ, λοιπόν! Τους άφαιρώ τα μάτια και με μια άριστοτεχνική έγχειρησι τα μεταφυτεύω στο κεφάλι των γιγάντων, στο μέρος ακριδώς πού έπρεπε να είχαν μάτια!

«Θέλω τα μάτια σας!»

ΓΙΑ μερικές στιγμές, ο Κεραυνός, ή Λάουρα κι' ο

Κοντοστούπης, μένουν έμβρόντητοι, άναυδοι, με την ψυχή γεμάτη άπέραντη φρίκη γι' αυτό που είχαν άκούσει!

“Έπειτα ο Κεραυνός λέει με τὰ δόντια σφυγμένα:

— Τò έγκλημα αυτό, είναι τò πιό άπαισίιο, πιό φριχτό, πιό άπάνθρωπο και πιό διαβολικό άπ' όλα όσα έχουν γίνει ποτέ! Θα τιμωρηθής σκληρά γι' αυτό, «Φωτοδότη»!

Τò πρόσωπο του έγκληματία με τò κόκκινο ράσο σιννεφιάζει.

Κι' έσύ θα μου πληρώσης άκριβά τὰ λόγια αυτά!, γριλλίζει. Τὰ μάτια σου θα τὰ χαρίσω στον πιό σκληρό και πιό έκδικητικό άπ' όλους τούς ανθρώπους του σκότους! Τὰ μάτια του κοριτσιού θα τὰ προσφέρω στη γυναίκα του βασιλιά της φυλής των γιγάντων μου! Όσο για τὰ μάτια του νάνου... Πού είναι ο νάνος; Τί έγινε; Πώς χάθηκε;

Πραγματικά, ο Κοντοστούπης δέ φαίνεται πουθενά. Ό κωμικός νάνος, έπωφελούμενος από τò γεγονός ότι δέν πελυκίτταζε προς τò μέρος του ο «Φωτοδότης», είχε κατορθώσει να ξεμακρύνη άθόρυβα και να κρυφτεί πίσω από ένα θάμνο.

Ζαρώνει εκεί τρέμοντας και μουρμουρίζοντας μέσα του:

— Τὰ μάτια μου! Τò κτήνος! Θέλει τὰ μάτια μου! Τὰ ώραια μου ματάκια! Θα σε κανονίσω έγώ, άγαπητέ μου «Φωτοδότη»! Τί Φωτοδότης, μωρέ; Άφού βγάζει μάτια;

Σκοτοδότη πρέπει να τόν λέει!

— Δέν πειράζει!, άκούγεται ή φωνή του άνθρώπου με τò κόκκινο ράσο. Ό νάνος δέν έχει καμμία ιδιαίτερη άξια! Ένα ζευγάρι μάτια λιγώτερο! Έσείς' οί δυο τώρα προχωρείτε μπροστά! Πάμε να σάς άπαλλάξω από τὰ μάτια σας, που σάς είναι.. άχρηστα!

Ό Κεραυνός διατάζει για μιá στιγμή. Θέλει να όρμησει έναντίον του κακούργου και να τόν έξοντώσει με μιá γροθιά, αλλά φοβάται για τή ζωή τής Λάουρας! “Αν ο «Φωτοδότης» προλάβη να τραθήξει τή σκανδάλη, ή ζωή του άμαρφου κοριτσιού θα σβήση για πάντα!

— Πολύ καλά!, λέει. Έλα, Λάουρα!

Και προχωρεί προς τò μέρος που του δείχνει ο κακούργος, κρατώντας τò κορίτσι άπό τò χέρ». Ό «Φωτοδότης» τούς άκολουθεί με τò όπλο του στραμμένο πάντα έπάνω τους.

Ό Κοντοστούπης κάνει τò σταυρό του και γλιστράει: ξοπίσω τους άθόρυβα σαν ίσκιος, σφίγγοντας τὰ δόντια του για να μην τόν πάρουν τὰ κλάματα!

Προχωρούν έτσι άνάμεσα στα δέντρα και στους θάμνους για πολλή ώρα. Ό Κεραυνός κυττάζει· πότε - πότε πίσω με τήν άκρη του ματιού του, έλπίζοντας να δρη μιá εύκαιρία να δράση κεραυνοβόλα, μα ο κακούργος άγρυ-

πνάει. Τὰ μάτια του είναι ἀδιάκοπα στηλωμένα ἐπάνω τους καὶ τὸ σκοτεινὸ μουςοῦδι τοῦ ὄπλου τοὺς κυττάζει ἀπειλητικά.

Λίγες ὥρες ἀργότερα, φτά-

νουν σ' ἓνα μέρος, ὅπου μιὰ μεγάλη τρύπα ὑπάρχει στὸ ἔδαφος. Πρόχειρα σκαλοπάτια, σκαμμένα στὸ χῶμα, ὀδηγοῦν κάτω.

— Κατεβήτε!, διατάζει ὁ

δολοφόνος. Πρώτα ο Κεραυνός κι' έπειτα τὸ κορίτσι! 'Εγὼ θὰ ἔρχομαι ξοπίσω μὲ τὸ ὄπλο μου στὴν πλάτη τοῦ κοριτσιού!

Καὶ τότε ὁ Κεραυνὸς ρίχνεται σὰν ζωντανὴ βολίδα ἐναντίον τοῦ τρελλοῦ ἐπιστήμονα, ποὺ κρατᾷ τὴ Λάουρα!

“Ετσι, ό ένας πίσω από τόν άλλο, κατεβαίνουν στά σπλάχνα τής γής, σέ βάθος έκαστό μέτρω.

Στό τέρμα τής σκάλας, βρίσκονται: μέσα σ’ ένα είδος πλατειάς ύπονόμου, πού φωτίζεται: μέ πυρσούς από ρετσίβι. Δεξιά κι’ άρ:στερά υπάρχουν σκοτεινά ανοίγματα, όπου διακρίνει κανείς τυφλούς γίγαντες νά κοιμούνται, ροχαλίζοντας δυνατά.

— Προχωρείτε! διατάζει ό «Φωτοδότης»...

Προχωρούν μέσα στην ύπνομο, πού κατά διαστήματα διακλαδίζεται σέ άλλες ύπονόμους, πού οδηγούν πρós τά δεξιά και πρós τ’ άριστερά! Μπαίνουν σέ μιá από τις ύπονόμους αυτές και, περνώντας μιá μεγάλη πόρτα, βρίσκονται: σέ μιá άπέραντη σπηλιά.

Δεκάδες άνθρωποι τού σκότους υπάρχουν εκεί μέσα. Στή μέση τής σπηλιάς είναι: στημένο ένα κάθισμα και ένα τραπέζι, μέ διάφορα χειρουργικά εργαλεία.

Σέ μιá γωνιά είναι συγκεντρωμένοι πολλοί άνθρωποι, ίθαγενείς ή λευκοί, πού τρέμουν από τόν φόβο τους, καθώς περιφέρονται γύρω τους μερικοί τυφλοί γίγαντες σηκώνοντας κάθε τόσο άπειλητικά: τά χέρια τους!

Μερικοί από τούς αιχμαλώτους είναι τυφλοί! Και μερικοί από τούς γίγαντες έχουν... μάτια! Ό τρομερός κακούργος είχε κιάλας μεταφτεύσει στους ανθρώπους

τού σκότους τά πρώτα μάτια!

Μέ την ψυχή γεμάτη φρίκη ό Κεραυνός προχωρεί και σταματάει μπροστά στό τραπέζι, μέ τά χειρουργικά εργαλεία.

‘Η φωνή τού «Φωτοδότη» άκούγεται πίσω του:

— Μήν κάνης καμμιά άνοησία, Κεραυνέ! Θα δώσω τόν όπλο μου σ’ έναν από τούς γίγαντες μου, έναν πού έχει μάτια και πού ξέρει νά τόν χρησιμοποιή! Θα κρατάει την κάνη του στραμμένη άδύσκοπα στό κορίτσι και, στην παραμικρή ύποπτη κίνηση σου, θα πεθάνη! Θα πεθάνη φροχτά! Κύτταξε!

Ό Κεραυνός γυρίζει τόν κεφάλι του. Βλέπει τόν «Φωτοδότη» νά στρέφη τόν όπλο του πρós ένα γίγαντα και νά πιέζει τή σκανδάλη!

“Ένα πράσινο φώς λούζει τόν άνθρωπο τού σκότους, πού λιώνει και χάνεται!:

Στά χέρια
τού κοκούργου!

TA MATIA τού Κεραυνού άστράφτουν από μιá κρυφή σκέψη. ‘Υπάρχει, λοιπόν, ένα μέσο για νά έξοντωθούν οί άτρωτοι αυτοί γίγαντες! Και τόν μέσο αυτό είναι τόν τρομακτικό όπλο πού κρατάει στό χέρια του ό άρχικακούργος!

“Αν ό Κεραυνός μπορούσε νά τού τόν πάρη, όλοι θα σώζονταν! Και ή Λάουρα και

οί δυστυχισμένοι αϊχμάλωτοι και ο κόσμος δλόκληρος! Μά όχι! Δέν μπορεί νά άρπάξη τό όπλο, γιά τήν ώρα τουλάχιστον!

‘Ο «Φωτοδότης» τό δίνει σ’ ένα γίγαντα, πού στό πρόσωπό του λάμπουν τώρα δυό μάτια παρμένα από κάποιον δυστυχισμένον άνθρωπο, και λέει κάτι σέ μιá άκατανόητη γιά τόν Κεραυνό γλώσσα:

— “Αν αυτός κινήθι άπειλητικά, λέει ο κακούργος, θά σκοτώσης τό κορίτσι και θά στρέψης έπειτα τό όπλο έναντίον του!

Και γυρίζει στή Λάουρα:

— Κάνε μου τή χάρι, αγαπητό μου κορίτσι, λέει ειρωνικά, νά καθήσης σ’ αυτή τήν καρέκλα! Δέ θέλω νά... κουράζεσαι στέκοντας όρθια!

Τό κορίτσι ύπακούει. Με τό όμορφο πρόσωπό της χλωμό και άλλοιωμένο από τόν τρόμο, πηγαίνει και κάθεται: στήν καρέκλα, κοντά στό τραπέζι με τά χειρουργικά έργαλεία!

‘Ο «Φωτοδότης» προφέρει μιá διαταγή.

‘Αμέσως δυό άνθρωποι του σκότους πλησιάζουν γοργά και δένουν τά χέρια του κοριτσιού πάνω στά μπράτσα τής καρέκλας.

— Περιήφημα!, λέει ο κακούργος τρίβοντας τά χέρια του. Αρχίζουμε!

Παίρνει από τό τραπέζι μερικά χειρουργικά έργαλεία και πηγαίνει κοντά στό κορίτσι.

— Και τώρα, λέει σατανι-

κά, τά όμορφα ματάκια σου, λά...

Ξαφνικά, μιá δυνατή κραυγή άντηχεί από τό μέρος τής εισόδου τής σπηλιάς:

— Μή, κακούργε! Μή, δολοφόνε! Πίσω και σάς έφαγα!

Είνα: ο Κοντοστούπης, ο κωμικός νάνος, πού είχε πάρει από πίσω τόν «Φωτοδότη» και τούς δυό αϊχμαλώτους του και είχε φτάσει άκρωτός τή στιγμή, πού ο κακούργος έτοιμαζόταν νά βγάλι τά μάτια τής Λάουρας!

‘Ο «Φωτοδότης», ο γίγαντας πού κρατάει τό όπλο και οί άλλοι γυρίζουν ξαφνιασμένοι: πρòς τήν πόρτα.

‘Η εύκαρία είναι μοναδική γιά τόν Κεραυνό. Μ’ ένα πήδημα βρίσκεται κοντά στόν γίγαντα με τό όπλο και, με μιá φοβερή γροθιά στό σέβροκο, τόν ρίχνει άναίσθητο!

“Επειτα, κάνει νά σκύβη γιά νά άρπάξη τό όπλο, πού έχει πέσει χάμω, με τήν ίδια στιγμή δεκάδες γίγαντες, άλλοι τυφλοί κι άλλοι με μάτια, ρίχνονται πάνω του και αρχίζουν νά τόν σφυροκοπούν με μανία, με τά δυνατά, κοκκαλιάρικα μπράτσα τους!

‘Ο «Φωτοδότης», γρυλλίζοντας από λύσσα, γυρίζει στή Λάουρα με τά χειρουργικά έργαλεία στραμμένα πρòς τά μάτια της!

Μά δέν προλαβαίνει νά καταστρέψη τά υπέροχα μάτια του κοριτσιού! Μιά ίπτάμενη μορφή έρχεται σαν σάϊτα

πρός τὸ μέρος του! Είναι ὁ Κοντοστούπης!

Ἡ γροθιά τοῦ νάνου χτυπάει τὸν κακούργο στὸν ὦμο ἀνατρέποντάς τον καὶ κάνουντάς τον νὰ χάση τὶς αἰσθήσεις του!

Μὰ δὲν ἔχει τὸν καιρὸ νὰ τὸν ἀποτελειώσει! Πρέπει νὰ ἐλευθερώσει τὴ Λάουρα καὶ νὰ βοηθήσει τὸν Κεραυνό!

Γυρίζει στὸ κορίτσι, πιάνει τὸ σκοινὶ πού τὴν δένει καί, μὲ μὴ ἀπότομη σύσπασι τῶν δυνατῶν μπράτσων του, τὸ σπάει!

Τὸ κορίτσι σηκώνεται ὀρθιο καὶ στηρίζεται στὴν καρέκλα, γιὰ νὰ μὴ λιποθυμήσει ἀπὸ τὸ δυνατὸ ψυχικὸ κλονισμό, πού εἶχε δοκιμάσει!

Ὁ Κοντοστούπης γυρίζει πρὸς τὸν Κεραυνό, ἑτοιμος νὰ... κάνει βουτιά ἀνάμεσα στοὺς κοκκαλιάρηδες γίγαντες, πού τὸν ἔχουν θάψει σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὰ κορμιά τους!

Μὰ ὁ γιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου ἔχει κιόλας κατορθώσει νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν σκοιὸ τῶν ἀντιπάλων του, σκορπίζοντας γύρω τὸν πανικό μὲ τὶς κεραυνοβόλες γροθιές του!

Πεγάζεται ὀρθιος καὶ τὰ ἔξυπνα καὶ ἀτρόμητα μάτια του κυττάζουν γύρω καὶ ζυγίζουν μέσα σὲ μὴ στιγμὴ τὴν κατάστασι. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά εἶναι ἡ Λάουρα κι' ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ ἀναίσθητος «Φωτοδότης». Ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι τὸ ὄπλο, πεσμένο

χάμω, κάτω ἀπὸ τὸν σωρὸ τῶν κορμιῶν τῶν γιγάντων, πού ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι μπερδεμένοι μεταξύ τους.

Ἄν δοκιμάσει νὰ ἀρπάξει τὸ ὄπλο, ὑπάρχει φόβος νὰ διακιωνιστῆ ἢ συγκρουσῆ καὶ νὰ μπῆ πάλι σὲ κίνδυνο ἡ ζωὴ τῆς Λάουρας! Καί, γιὰ τὸν Κεραυνό, ἡ ζωὴ τῆς Λάουρας εἶναι τὸ πολυτιμώτερο πράγμα στὸν κόσμο!

Λυγίζει τὰ πόδια του, ἀπογειώνεται μ' ἓνα πήδημα, ἀρπάξει τὴ Λάουρα καὶ δγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά! Ὁ γιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου μαζί μὲ τὸ κορίτσι, πού ἔχει ἀγαπήσει, τρέχουν μέσα στὶς τὸνόμεους κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς τερατώδεις ἀνθρώπους τοῦ σκότους!

Προσπαθοῦν νὰ φτάσουν στὴν ἐξοδο, πρὶν τοὺς φτάσουν οἱ γίγαντες!

Ξαφνικά, δυὸ πανύψηλοι ἀνθρώποι τοῦ σκότους ὀρθώνονται μπροστὰ τους, στὰ πόδια τῆς σκάλας, πού ὀδηγεῖ ἔξω, στὸ φῶς καὶ στὴν ἐλευθερία!

Μὰ τίποτα πιά δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν Κεραυνό, Ἄρπάξει τὸ κορίτσι στὰ μπράτσα του, ἀπογειώνεται καὶ πετάει πρὸς τὰ ἑπάνω, μέσα στὴν τρύπα, πού μοιάζει μὲ πολὺ βαθὺ πηγάδι!

Καθὼς περνάει ξηστὰ ἀπὸ τοὺς δυὸ γίγαντες, τὰ πόδια του τοὺς κλωτσοῦν μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο καὶ τοὺς κάνουν νὰ κυλιστοῦν χάμω οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους!

Ὁ Κεραυνὸς
ἐπιστρέφει !

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ἀφίνει ἕνα βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, καθὼς βγαίνει σὰν βολίδα στὸ ὑπαιθρο μαζί με τὴ Λάουρα.

— Ἐπιτέλους!, μурμουρίζει. Τὰ λίγα ἐκεῖνα λεπτά που περάσαμε ἐκεῖ μέσα, Λάουρα, ἦταν τὰ πιὸ φριχτά τῆς ζωῆς μου! Τὸ μαρτύριο που ἐνοιώσα, βλέποντας τὸν κακούργο νὰ ἐτοιμάζεται νὰ σοῦ βγάλῃ τὰ μάτια, ἦταν τρομακτικό! Εὐτυχῶς που ὁ Κοντοστούπης, με τὶς φωνές του, τοὺς ἀπέσπασε τὴν προσοχή. Διαφορετικὰ θὰ ὤρμούσα γιὰ νὰ σε σώσω καὶ ὁ γίγαντας ἐκεῖνος θὰ σε σκότωνε τραβώντας τὴ σκανδάλη τοῦ ὄπλου! Τώρα, θὰ σε κρύψω κάπου καὶ θὰ γυρίσω πίσω στὴν ὑπόγεια πόλι! Σίγουρα, ὁ Κοντοστούπης βρίσκεται σὲ κίνδυνο!

Τὸ πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ χλωμαίνει. Κυττάζει τὸν Κεραυνὸ με στοργὴ καὶ ἀγωνία καὶ μурμουρίζει:

— Φοβάμαι! Φοβάμαι μήπως σοῦ συμβῇ τίποτα, Κεραυνέ! Δὲ θέλω νὰ πάθῃς τίποτα, Κεραυνέ! Δὲ θέλω!

Ἡ ψυχὴ τοῦ γιοῦ τοῦ Ὑπερανθρώπου γεμίζει χαρά! Καταλαβαίνει ὅτ' ἡ Λάουρα τὸν ἔχει ἀγαπήσει κι' αὐτή!

Ἀνάμεσα στοὺς δυὸ νέους ἔχει δημιουργηθεῖ κίόλας ἕνα βαθὺ αἶσθημα, που εἶναι προωρισμένο νὰ καταλήξῃ μιὰ μέρα σ' ἕναν εὐτυχισμένο

καὶ ταιριαστὸ γάμο!

— Μὴ φοβάσαι, Λάουρα! λέει ὁ γιοῦς τοῦ Ὑπερανθρώπου. Θὰ προσέξω!

Πετάει στὸν ἀέρα, τὴν ἀκουμπάει σ' ἕνα μέρος, ὅπου τὰ πυκνὰ κλαδιά ἐνὸς δέντρου σχηματίζουν ἕνα εἶδος φωλιάς, καὶ βουτάει μέσα στὴν τρύπα που ὀδηγεῖ στὴν ὑπόγεια πόλι τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους!...

Στὸ μεταξύ, ὁ Κοντοστούπης βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέσι.

Δὲν προλαβαίνει νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ σπηλιά, γιὰ τὶ γίγαντες τὸν ἀρπάζουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές καὶ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο, ἐνῶ ὁ «Φωτοδότης» συνέρχεται καὶ ἀνερθώνεται με δυσκολία.

Κυττάζει γύρω του με σκοτεινὰ βλέμματα μίσους.

— Μᾶς ἔφυγαν!, γρυλλίζει. Ὁ Κεραυνὸς καὶ τὸ κορίτσι μᾶς ξέφυγαν! Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε ὁμως; Θὰ ξαναπέσουν στὰ χέρια μου! Ἐξ ἄλλου, κρατᾶμε τὸ νάνο σύντροφό τους, που προκάλεσε αὐτὴ τὴν καταστροφὴ! Ἄς τὸν ἐδικηθοῦμε!

Σηκώνει ἀπὸ χάμω τὸ ὄπλο του καὶ τὸ κρεμάει στὴ μέση του. Ἐπειτα, παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι μερικὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπη.

— Κρατᾶτε τον γερά!, λέει τοὺς γίγαντες.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου χλωμαίνει σὰν πρόσωπο νεκροῦ. Τὰ μάτια του ἀλλοιθωρίζουν.

Ἡ μύτη του άνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά. Τὸ στόμα του άνοιγοκλείνει έμποδιζοντάς τον μὰ μιλάει καθαρά.

— Μή... μή... μήν τὸ κήνης αὐτό, Σκοτο... Σκοτο... Φωτοδότη μου! Μή, Φωτοδοτάκι μου! Μή, νὰ χαρῆς τό... ράσο σου! Τί θὰ καταλάβῃς ἂν μου βγάλῃς τὰ μάτια μου; Εἶναι δυὸ μικρά, άσχημα καὶ ἀλλοίθωρα μάτια, πού δὲν άξιζουν οὔτε μιὰ πεντάρα!

Μὰ ὁ κακούργος, χαμογελῶντας σατανικά, έξακολουθεῖ νὰ πλησιάζῃ στὸ νάνο.

— Μή, σοῦ λέω! Ξεφωνίζει ὑστερικά ὁ Κοντοστούπη. Μή γιατί... θά... βάλω τίς φωνές καὶ θά μᾶς ἀκούσει ὁ... κόσμος! Μή! Ὡχ ἡ καρδιά μου! Θά πάθω καμμιὰ συγκοπή, κακούργε, καὶ θά τῶχεις δάρος στὴ συνειδησί σου πῶς μὲ ξέκανες! Ἔννοια σου, μωρέ! Δὲ θά γυρίσω πίσω, στὴν Ἀμερική; Θά σοῦ κοτσάρω μιὰ μήνυση ἐπί... παρανόμω έξαγωγή άμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ θά σὲ κλείσω στὴ φυλακὴ γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή! Μήηηηηη!

Τὰ χειρουργικά έργαλεία πλησιάζουν τώρα στὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη.

— Κύτταξέ με γιὰ τελευταία φορά, νάνο!, γρυλλίζει ὁ «Φωτοδότης».

Μὰ, τὴν ἴδια στιγμή, ἓνα αὐρλαχτὸ πόνου ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στόμα του.

Μὲ μιὰ ξαφνικὴ καὶ άπροσδόκητη κίνησι, ὁ Κοντοστούπης τινάζει μπροστά τὸ κεφάλι του καί... δαγκώνει τὸ

ἓνα χέρι τοῦ κακούργου. Ὁ άρχηγὸς τῶν τερατωδῶν γιγάντων τραδιέται πρὸς τὰ πίσω, παρατώντας τὰ χεῖρουρ γικά έργαλεία καὶ πιάνοντας τὸ πληγωμένο χέρι του μὲ τ' ἄλλο.

—Καταραμένε νάνο!, μου γρίζει. Θά μου τὸ πληρώσης άκρ:δά αὐτό!

Καὶ κάνει νὰ φέρῃ τὸ χέρι του στὸ ὄπλο του.

Μὰ ἡ έπόμενη στιγμή εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπ' ὅ,τι περιμένε.

Μιὰ κίτρινη μορφὴ ὀρμαεὶ πετώντας μέσα στὴ σπηλιά, πού άμέσως μεταβάλλεται σὲ τρομακτικὸ πεδίο μάχης, ανάμεσα στὸν Κοντοστούπη, στὸν Κεραυνὸ καὶ στοὺς ἄνθρώπους τοῦ σκότους!

Τὰ χτυπήματα πού ανταλλάσσονται εἶναι πρωτάκουστα. Ὁλόκληρὴ ἡ ὑπόγεια πόλις ἀντηχεῖ ἀπὸ τοὺς ὑπόκωφους γδούπους, πού κάνουν οἱ γροθ:ές τῶν ἡρώων μας, πέφτοντας πάνω στὰ κορμιὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους, κι' ἀπὸ τοὺς ξερούς κρότους, πού αφήνουν τὰ κοκκαλιάρ:κα χέρια τῶν γιγάντων χτυπώντας τοὺς φίλους μας!

Ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Κοντοστούπης πέφτουν χτυπημένοι, γιὰ νὰ ξανασηκωθοῦν καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν άγώνα.

Τὸ ἴδιο καὶ οἱ γίγαντες! Πέφτουν, μὰ ὄχι γιὰ πάντα! Σὲ λίγο σηκώνονται πάλι καὶ ὀρμοῦν μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ἔναντιον τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τοῦ Κοντοστούπη!

Καὶ τότε, ὁ Κεραυνός, βρι-

σκόντας μία στιγμή ήσυχίας, κυττάζει γύρω.

Μια κραυγή βγαίνει από το στήθος του:

— Ο «Φωτοδότης»! Μας ξέφυγε ο κακούργος! Βγήκε από την υπόγεια πόλι! Η Λάουρα! Κινδυνεύει η Λάουρα! Ακολουθήσε με, Κοντοστούπη!

Απογειώνεται και, με το μόνο ξοπίσω του, βγαίνει από την σπηλιά και χώνεται μέσα στην υπόνομο.

Εκεί όμως αναγκάζεται να σταματήσει.

Η υπόνομος είναι χαμηλή και ένα μεγάλο πλήθος από ανθρώπους του σκότους την φράζει!

Ο Κεραυνός καταλαβαίνει ότι πρέπει να υποχωρήσει. Δεν μπορεί να περάσει από το ζωντανό αυτό φράγμα, παρά μόνο έπειτα από μάχη ωρών, και ακόμη και τα δευτερόλεπτα παίζων ρόλο τώρα!

Γυρίζει και, ακολουθούμενος πάντα από τον Κοντοστούπη, μπαίνει σε μίαν άλλη πλάγια υπόνομο.

Παγιδευμένοι!

T ΡΕΧΟΥΝ με όλη τους τη δύναμη για να προλάβουν να βρουν καμιά άλλη έξοδο, πριν είναι πολύ αργά πιά!

Οι άνθρωποι του κότους τους παίρνουν από πίσω, ούρλιαζοντας άπαισία και κάνοντας την υπόγεια πόλι να αντηχή υπόκοφα και άνατριχιαστικά!

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ο Κοντοστούπης λαχανιασμένος. Τι κακό είναι αυτό που μας βρήκε; Σίγουρα, είμαστε στην κόλαση! Οι βελζεβούλιδες μας κυνηγούν για να μας πιάσουν και να μας ρίξουν στα καζάνια με την πίσσα! Όχι η καρδούλα μου! Όχι πώς με νοιάζει για μένα, αλλά η πίσσα θά... μου χαλάσει την επιδερμίδα!

Δεξιά κι' αριστερά στην υπόνομο, ανοίγονται πόρτες κι' από σκοτεινά δωμάτια ξεπηδούν άλλοι άνθρωποι του σκότους και ρίχνονται πάνω στους δυο ήρωές μας, προσπαθώντας να τους πιάσουν ή να τους σκοτώσουν!

Μά οι γροθιές του Κεραυνού και οι λαβές ζιού - ζιτσου του Κοντοστούπη ανοίγουν δρόμο ανάμεσα στους τερατώδεις, τυφλούς και σκελετώδεις γίγαντες!

Οι ήρωές μας συνεχίζουν το δρόμο τους μέσα στη μυστηρώδη πόλι των γιγάντων.

Όσο προχωρούν, τόσο το σκοτάδι γίνεται πιο πυκνό και πιο μαύρο.

Τα μάτια του Κεραυνού, προικισμένα με υπερφυσική όραση πού τους επιτρέπει να βλέπουν εξίσου καθαρά μέσα στο σκοτάδι όπως και στο φως του ήλιου, διακρίνουν τα πάντα.

Ο Κοντοστούπης όμως, πού δεν έχει αυτό το χάρισμα σκοντάφτει κάθε τόσο πάνω σε ανωμαλίες του εδάφους και πέφτει για να σηκωθεί πάλι άμέσως και να συνεχίσει

τὸ δρόμο του, ἢ προσκρούει μ' ὄλη του τῆ φόρα πάνω στους τοίχους, στίς καμπές τῆς ὑπόνομου!

—“Ὁχ! οὐρλιάζει κάθε τόσο. Μὲ φάγανε οἱ βελζεβούλιδες! 'Εδῶ θ' ἀφήσω τὰ κοκκαλά μου! 'Εδῶ θ' ἀφήσω τὰ ὠραία μου κοκκαλάκια! "Ὁχ ἡ καρδούλα μου!

Ξαφνικὰ ὁ Κεραυνὸς σταματᾷ. “Ἄν μπορούσε νὰ ξεχωρίση κανεὶς τὸ πρόσωπό του μέσα στὸ σκοτάδι, θὰ ἔβλεπε πὼς εἶναι κατάχλωμο, τὰ φρύδια του ζαρώνουν καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν ἀνησυχία.

Ἡ ὑπόνομος σταματᾷ στὸ

Ὁ Κεραυνὸς πιέζει τὴ σκανδάλη καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους λώνουν καὶ χάνονται!

σημεῖο αὐτό! Δὲν προχωρεῖ παρά πέρα! Τὸ δρόμο τῶν ἡρώων μας τὸν φράζουν τοῖχοι ἀπὸ παντοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μέρος τὸ ὁποῖο εἶχαν ἔρθει!

Πίσω τους, ἀντηχοῦν βουερά τὰ ποδοβολητὰ καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν σκελετωδῶν γιγάντων, πού ἔρχονται γεμάτοι ἀγρία χαρά, γιατί ξέρουν πὼς οἱ δυὸ ἔχρῳι τους ἔχουν παγιδευθῆ!

Ὁ Κοντοστούπης, μολονότι δὲν βλέπει μέσα στὸ σκοτάδι, καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ καί... βάζει τὰ κλάματα!

—“Ὁχ, ἐγὼ ὁ καημένος! 'Εγὼ ὁ μαῦρος κι' ὁ ἀραχνὸς κι' ὁ πικραμένος! Τί μοῦμελλε νὰ πάθω! Τί θὰ κάνουμε τώρα; 'Ε; Τί θὰ κάνουμε τώρα; Μίλα, Κεραυνέ, πρὶν... λιποθυμήσω! "Ὁχ ἡ καρδούλα μου!

Ὁ Κεραυνὸς σκέπτεται γοργά!

Ἄν γυρίσουν πίσω καὶ ἐμπλακοῦν σὲ μιὰ σύγκρουσι μὲ οὐς ἄνθρώπους τοῦ σκότους, θὰ περάσουν πολλὲς ὥρες πρὶν καταφέρουν νὰ διασπάσουν τὶς γραμμὲς τους, γιατί οἱ γίγαντες εἶναι πολλοὶ, δυνατοὶ καὶ ἄτρωτοι!

Τί νὰ κάνουν ὁμῶς; Πὼς νὰ βγούν τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὴν παγίδα αὐτῆ, ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο καὶ σκοτεινὸ αὐτὸν τάφο ὅπου κλείστηκαν; Καὶ τί νὰ γίνετα; αὐτῆ τῆ στιγμῆ ἡ Λάουρα, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Κεραυνοῦ;

Καὶ τότε μιὰ σκέψι ἀστράφει στὸ μυαλὸ τοῦ γιου τοῦ

—“Ω άνθρωποι του σκότους, καλῶς ὠρίσατε πάνω στὴ γῆ!

Ἵπερανθρώπου.

— Κοντοστούπη!, φωνάζει.
Ἰκολούθησέ με!

Ρίχνεται πάνω στὸν τοῖχο καὶ ἀρχίζει νά... σκάβη τὸ ἔδαφος μὲ ταχύτατες κινήσεις τῶν χερῶν του. Μέσα σὲ λίγες στιγμές καὶ ἐνῶ πίσω του τὰ ποδοβολητὰ καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους πλησιάζουν ὀλοένα, ὁ Κεραυνὸς ἀνοίγει μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ ἔδαφος καὶ χώνεται μέσα!

Μὲ τὸν Κοτοστούπη ξοπίτω του, ὁ γιὸς τοῦ Ἵπερανθρώπου συνεχίζει τὸ σκάψιμο καί, γυρίζοντας πρὸς τὰ πάνω, ἀνοίγει γοργὰ μιὰ κατακόρυφη ὑπόνομο, ποὺ ὀδηγεῖ

πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους!

Ἰπὸ κάτω του, ὁ κωμικὸς νάνος βήχει καὶ φτερνίζεται.

— Ἰγκούχ, γκούχ!, κάνει, ἸΑ... α...α... φου! Σιγά, Κεραυνέ, καὶ μὲ στράβωσες! Μ' ἔπνιξες ἔϊναι ἀνάγκη νὰ σηκῶνης τὴση σκόνη, βρὲ ἀδερφέ; Τί εἶσα!... αὐτοκίνητο; Ἰωωω! Χάνομαι! Μὲ ἀρπάξανε οἱ βελζεβούλιδες!

Πραγματικὰ, ἕνας ἀπὸ τοὺς γίγαντες ἔχει χωθῆ μέσα στὴ στενὴ ὑπόνομο κι' ἔχει ἀρπάξει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὰ πόδια!

— Ἰφησέ με, τέρας!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Ἰφησέ με, σοῦ λέω! Μὲ ποῖο δικαίωμα

πιάνεις τὰ πόδια μου; Μαζί τᾶχουμε;

αί, μὲ μιὰ κλωτσιά, ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ ἀνθρώπου τὸν σκότους καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Κεραυνό.

Μιὰ στιγμή ἀργότερα, φῶς δυνατὸ φῶς, κάνει τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη νὰ ἀνοιγοκλείσουν θαμπωμένα!

Ἔχουν βγῆ ἔξω, στὸν ἐλεύθερο ἀέρα!

Ἡ ἐξόντωσης
τῶν Τεράτων!

Τ Ο ΘΕΑΜΑ πού ἀντικρίζουν κάνει τὴν καρδιά τοῦ Κεραυνοῦ νὰ παγῶση καὶ νὰ ματώση!

Ἔξω, γύρω ἀπὸ τὴν ἔξοδο τῆς ὑπόγειας πόλεως τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους, εἶναι συγκεντρωμένοι ἑκατοντάδες γίγαντες. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ἀόμματοι ἀκόμα. Πολλοὶ ὅμως ἔχουν κιόλας ἀποκτήσει μάτια, εἰς βάρος ἄλλων δυστυχησμένων ἀνθρώπων!

Ἄνάμεσα στὰ τέρατα πού βγήκαν ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ἔγκατα τῆς γῆς στέκεται ὁ «Φωτοδότης» ὁ ἐγκληματικὸς ἐπιστήμων πού εἶχε γίνει ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος!

Στὰ χέρια του κρατᾶει τὴ Λάουρα!

Τὸ κορίτσι εἶναι μισολιπόθυμο ἀπὸ τὸν τρόπο πού νοιώθει. Τὰ ὄμορφα χαρακτηριστικά της εἶναι κατάχλωμα καὶ συσπασμένα καὶ τὸ λυγερὸ, ἀρμονικὸ κορμί ης τρέμει ἐλαφρά.

Βλέποντας τὸν Κεραυνὸ καὶ τὸν Κοντοστούπη νὰ ξεπηδοῦν μέσα ἀπὸ τὸ ἔδαφος, σὰν δυὸ κολυμβητὲς πού ἀναδύονται μέσα ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας, ὁ «Φωτοδότης» καὶ οἱ σκελετώδεις γίγαντες ἀφήνουν κραυγὲς ἐκπλήξεως καὶ γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος τους.

Μὰ δὲν προλαβαίνουν νὰ δράσουν!

Ὁ Κεραυνὸς ἀπογειώνεται: σὰν ζωντανὴ ρουκέττα, πετάει ἀστραπιαία ἐναντίον τοῦ «Φωτοδότη», καὶ δίνει στὸν τρελλὸ καὶ ἐγκληματία ἐπιστήμονα μιὰ γροθιά τόσο δυνατὴ καὶ τόσο ὀρμητικὴ, ὥστε ὁ κακοῦργος σωριάζεται χάμω νεκρὸς, παρατώντας τὸ κορίτσι πού κυλάει στὴ χλόη!

Μὲ οὐρλιαχτὰ μανίας, τρέλλας καὶ ἐκδικήσεως, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους ὀρμοῦν ἐναντίον τοῦ Κεραυνοῦ.

Μὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά!

Ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἔχει ἀρπάξει στὰ δυνατὰ χέρια του τὸ φοβερό, ἐξοντωτικὸ ὄπλο τοῦ νεκροῦ ἐχθροῦ τοῦ κόσμου!

Τὸ στρέφει πρὸς τοὺς πῖο κοντινοὺς γίγαντες καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Ἐνα πράσινο φῶς λούζει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σκότους, πού ἕνας - ἕνας ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ λυώνουν καὶ νὰ γάνωνται!

Ἐνας ἀπερίγραφτος πανικὸς κυριεῦει ὅλους τοὺς τερατώδεις γίγαντες. Μὲ κραυγὲς ἀπογνώσεως τρέχουν καὶ χώνονται ὅλοι μέσα στὴν ὑπό-

γεία πόλι τούς από τή σκοτεινή τρύπα.

— Κοντοστούπη!, λέει ὁ Κεραυνὸς στὸ νάνο. Πρόσεχε τὴ Λάουρα!

Καὶ χώνεται κι' αὐτὸς μέσα στὴν ὑπόγεια πόλι.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, ξαναβγαίνει ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἑκατοντάδες ἀνθρώπους. Εἶναι οἱ αἰχμάλωτοι τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους, τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ποὺ ἦσαν προωρισμένα νὰ τυφλωθοῦν γιὰ νὰ προσφέρουν τὰ μάτια τους στὰ τέρατα!

— Τέλειωσαν ὅλα!, λέει ὁ Κεραυνὸς μὲ ἱκανοποίησι. Δὲν ὑπάρχει πιά οὔτε ἓνας ἀπὸ τοὺς φριχτοὺς καὶ τερατώδεις ἐκείνους γίγαντες! Τοὺς ἐξόντωσα μὲ τὸ ὄπλο τοῦ «Φωτοδότη»! Ἦταν κάτι ἀποτρόπαιο νὰ ἐξοντώσῃ κανεὶς τόσα τέρατα μέσα σὲ μιὰ ὑπόγεια, σκοτεινὴ πόλι! Μὰ δὲν μπορούσα νὰ κάνω διαφορετικά! Ἐκινδύνευε ἡ Ἀνθρωπότης!

* * *

Λίγο ἀργότερα, ὁ Κεραυνὸς, ἡ Λάουρα κι' ὁ Κοντοστούπης, στέκονται μόνοι στὴν ἄκρῃ τοῦ δάσους, κοντὰ στὸ ἀγρόκτημα τοῦ κορισιου.

Οἱ δυὸ νέοι ἔχουν γίνει κατακόκκινοι καὶ τὰ μάτια τους συναντῶνται κάθε τόσο κι' ἐπειτα κυττάζουν ἄλλου.

— Πρέπει νὰ φύγουμε!, λέει ὁ Κεραυνὸς ξεροκαταπίνον-

τας. Δὲν μπορούμε νὰ μείνουμε ἄλλο ἔδῳ, Λάουρα! Τὸ κάθηκόν μας μᾶς καλεῖ πίσω, στὴν Ἀμερικὴ!

Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της γεμίζουν θλίψι.

— Πρέπει νὰ φύγετε, ἔ; μουρμουρίζει μὲ πίκρα.

Ὁ Κοντοστούπης ἀγριεύει.

— Γιὰ νὰ σᾶς πῶ!, φωνάζει αὐστηρά. Τί μου καθόσαστε κι' οἱ δυὸ ἐκεῖ χάμω καὶ μουρμουρίζετε ἀνοησίες; Ἄφου τὸ ξέρετε καλὰ πὼς ἀγαπάτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, γιατί δὲν τὰ λέτε καθαρά, νὰ ξεμπερδεύουμε; Θέλω νὰ γυρίσω πίσω στὸ σπίτι γιὰ νὰ... ξαπλώσω λιγάκι! Λάουρα, θέλεις νάρθῃς μαζί μας στὴν Ἀμερικὴ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ κορισιου λάμπει ἀπὸ χαρὰ. Τὰ μάγουλά της γίνονται σὰν τὴν παραουνα.

— Ναί!, λέει.

Ὁ Κεραυνὸς δὲ χάνει καιρό. Τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία, τὴν ἀρπάζει στὰ μπράτσα του καὶ ἀπογειώνεται.

Ὁ Κοντοστούπης τοὺς ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας γκριναρικά:

— Τέλος πάντων, ἂν δὲ βάλη τὸ χεράκι του ὁ Ὑπερκοντοστούπης, δὲ γίνετα τίποτα!

Καὶ προσθέτει, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του:

— Νὰ δοῦμε ὅμως ἐσὺ πότε θὰ βρῆς τὸ ταῖρι σου, μαγκούφη Κοντοστούπη!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης «Ὑπερανθρώπου».

ΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η ΓΑ κινδυνεύει!	29) Σατούρνα, ή Κόρη του Μαύρου 'Υπερανθρώπου
2) ΟΙ τερατάνθρωποι έκδικούνται.	30) 'Η Προδοσία του Κεραυνού
3) Τò κυνήγι των 'Ιπταμένων Δίσκων.	31) ΟΙ Φτερωτοί Μονομάχοι
4) Μόνος έναντιον χιλίων.	32) '3 Μυστικό του Πλανήτη Κρόνου
5) ΟΙ Ούρανοζύστες καταρρέουν.	33) 'Ο Μεγάλος 'Ορκος
6) ΟΙ 'Υπ'άνθρωποι έξοντώνονται	34) Τò Τέλος της Γης
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	35) Ζωντανή Παγίδα
8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.	36) Κουρσάροι των Ούραων
9) Κεραυνός, ή Γυις του 'Υπερανθρώπου.	37) 'Ο 'Αόρατος 'Ανθρωπος
10) Στά δόντια του Λιονταριού	38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
11) ΟΙ 'Αετοί έφορμούν!	39) Τά 'Όντα του 'Ολλέβρου
12) Τò Τραίνο του Θανάτου	40) ΟΙ Μαύροι 'Εωσφόροι.
13) Στή Χώρα των Τρελλών	41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ
14) 'Ο προδότης παγιδεύεται	42) 'Η Γροθιά του 'Ελληνα
15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει τή Ζούγκλα!	43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης
16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.	44) Τò Τέρας των Ούραων.
17) 'Αστραπή, ή Κόρη του 'Υπερανθρώπου.	45) 'Η Φάουστα έκδικείται
18) Κεραυνός έναντιον Κεραυνού	46) 'Ο 'Εχθρός του Κόσμου
19) 'Ο 'Αρχων του Κόσμου	47) 'Η 'Ανάστασις του Φάουστ
20) 'Ο Τοόμος των 'Οκεανών	48) 'Η Γιγαντομα χία.
21) Τò Μυστικό του Πράσινου 'Ελέφαντα	49) 'Ο Γάμος του 'Ελ Γκρέκο
22) 'Η 'Αστραπή επιτίθεται	50) 'Η Βελόνα της Μάγισσας
23) Στήν 'Αγκαλιά 'Εσπετών	51) 'Η Φλεγόμενη Λίμνη
24) Σατούρ, ή Μαύρος 'Υπεράνθρωπος	52) 'Υπερέλληνας
25) 'Ο Πόλεμος των 'Αστρον	53) Τζέκυλ, ή Κτηνάθρωπος
26) 'Υπεράνθρωπος έναντιον 'Υπερανθρώπων	54) Στήν Κοιλάδα των Τεράτων
27) Στή χώρα των Κενταύρων	55) Δαυίδ και Γολιάθ
	56) Τοόμος, ή Θεός του Πολέμου
	57) Σεζάμ, ή άόρατος Μάγος
	58) Νυσκά, ή θεά του Καλού.
	59) Τò γκρέμισμα των κολλοσών.
	60) ΟΙ 'Ατσάλινοι Δαιμόνες.
	61) 'Η άπαγωγή της 'Αστραπής.
	62) 'Ο πύργος του Μαύρου Πανθηρα.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε αναγνώστης του «'Υπερανθρώπου» έχει καθήκον — τιμητικό καθήκον — να φέρνη στο περιοδικό καινούργιους αναγνώστες, καινούργιους όπαδούς του μεγάλου συμπατριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

≡|66|≡

πού θα κυκλοφορήση τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα
μὲ τὸν τίτλο :

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας νέος τρομακτικὸς ἥρωας τοῦ Κακοῦ, ὁ "Ο λ ε θ ρ ο ς ! " Ὁ "Ολεθρος ἔχει στὴ διάθεσί του ἕνα ἐκπληκτικὸ καὶ μυστηριώδες μέταλλο, πού τοῦ δίνει ἀπερίοριστες δυνάμεις!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἡ Ἀστραπή, στοὺς ὁποίους εἶναι ἀφιερωμένο τὸ τεῦχος 66, παλεύουν μὲ ἀπόγνωσι καὶ αὐτοθυσία γιὰ νὰ σώσουν τὸν κόσμο καί... αἰχμαλωτίζονται!

Ὁ Κομποστούπης δρᾷ ὅπως πάντα μέ... ἀνδρεία, δειλία καὶ ἥρωϊκὲς λιποθυμίες!

Κανένας σας δὲν πρέπει νὰ χάσει τὸ τεῦχος 66!

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκάζομαστε να τα πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι επιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οι τόμοι και τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, πωλούνται στα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οι τόμοι, πρὸς 14 δραχ. ἕκαστος. Ἡ βιβλιοδεσία ἑνὸς τόμου κοστίζει 5 δραχ. καὶ δὲν παίρνει ἔκπτωσης. Τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα ἑνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, καὶ ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς βιβλιοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μὲ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.

Έκυκλοφόρησε

το τρίτο από τα «Φθινά Βιβλία» Μεγάλων Συγγραφέων.
Εί:αι το άριστούργημα του Μαλό:

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

“Ένα άριστούργημα, πού θά κάνει στήθη νά φουσκώσουν
και μάτια νά δακρύνουν. Ένας κομψός τόμος τών 160
σελίδων μόνο με 6 δραχμές.

Άγοράσατέ τον από τά περίπτερα πριν έξαντληθή!

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ή διεύθυνσις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» σάς καθιστά γνωστόν
ότι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΠΑΡΑ-
ΣΚΕΥΗΝ.

Και τέλος ή ανάπτυψωσις του «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλο-
φορεί κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 9ος — Άρ. τεύχους 65 — Δραχ. 2
Γραφεία: δδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλίου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
Έτησία	δρχ. 100	Έτησία	Δολλλάδια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

Προσοχή!!!

Με τὸ ἐργόμενον τεύχος, τὸ 66 συνεχίζεται νέα περίοδος στὴν ἔκδοσι τοῦ «Υπεράνθρωπου».

Γιὰ νὰ γίνουν οἱ περιπέτειες τῶν ἡρώων μας πιὸ δυνατές, πιὸ συνωρπαστικές, πιὸ συγκλονιστικές, ὁ κ. Θάνος Ἀστρίτης ἀποφάσισε νὰ σὰς προσφέρει ἀπὸ τὸ τεύχος 64 κάθε ἑβδομάδα μιὰ καινοτομία, πού θὰ σὰς ἐνθουσιάση ὅλους!

Τὸ τεύχος 64 ἦτον ἤδη ἀφιερωμένο ἀποκλειστικά στὸν Ὑπεράνθρωπο. Ἐχομε δηλοδὴ μιὰ περιπέτεια με ἥρωα τοῦ Καλοῦ μόνο τὸν Ὑπεράνθρωπο! Τὸ Νο 65 εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Κεραυνό! Τὸ 66 στὸν Ἐ λ γ κ ρ έ κ ο καὶ στὴν Ἀστραπή! Τὸ 67 στὸν Ὑπερέλληνα, τὸ Παιδί — Θαύμα!

Ἔτσι, οἱ Ἠρώες μας ἀντιμετωπίζοντας ὁ καθένας μόνος του τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου, θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναπτύξουν ὅλη τὴ δράσι τους καὶ νὰ χρησιμοποιοῦσιν ὅλη τὴ δύναμι τους!

Δέν θὰ εἶναι ὅμως ἐντελῶς μόνοι: Θὰ τοὺς συνοδεύει ὁ λους ὁ ἀχώριστος σύντροφός τους, ὁ τρομερός.... Ὑπερκοινοστούπης!

ΉΤΑΝ Ο ΧΟΥΤ ΜΟΝΤΥ, Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΗΣ! ΕΚΛΕΨΕ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΜΟΥ!

ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΕΙΑ ΠΛΗΓΟΜΕΝΟΣ! ΑΣ ΤΟΝ ΠΑΜΕ ΣΤΟ ΠΑΤΡΟ ΓΚΡΗΝ!

ΣΕΛΩΣΤΕ Τ'ΑΛΟΓΑ! ΘΑ ΖΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙ! ΕΓΩ ΠΗΓΑΙΝΩ ΤΟΝ ΠΗΤΕ ΣΤΟΝ ΠΑΤΡΟ ΓΚΡΗΝ!

ΕΝΤΑΥ ΤΟΜ!

ΩΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΑΝΕΦΕΡΕ ΑΚΟΜΗ ΠΩΣ ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΧΟΥΤ ΜΟΝΤΥ!

ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!

ΕΙΝΑΙ Ο ΝΤΑΪΗ ΧΕΡΜΠΕΡΤ, Ο ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ ΜΗΔΕΙΩΝ!

ΤΟΜ ΒΡΗΚΑ ΤΟ ΧΟΥΤ ΜΟΝΤΥ!